

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE MAGIC FARAWAY TREE: THE ENCHANTED WOOD

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1939 by George Newnes

This edition published in 2023 by Hodder & Stoughton

The Magic Faraway tree®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited

Text © Hodder & Stoughton Limited

Cover and interior illustration by Mark Beech © Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2026 Вулкан издаваштво

Чаробно далеко дрво: Зачарана шума © 2026 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-05991-5

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Enid Blyton®

ЦАРОБНО
ДАЛЕКО
ДРВО

ЗАЧАРАНА ШУМА

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

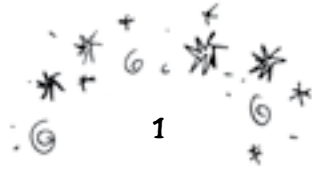
Београд, 2026.

Садржај

1. Како су нашли Чаробну шуму	7
2. Прва посета шуми	15
3. Пењање на Далеко дрво	23
4. Станари Далеког дрвета	30
5. Земља вртешка	39
6. Месецоглави и тобоган	46
7. Бет прави карамеле за Месецоглавог	54
8. Џо и чаробни Снешко	62
9. Кућа три медведа	70
10. Битка са медведима	78
11. Нова и нова изненађења	86
12. Шта се десило са Снешком	93
13. Месецоглави је у невољи	101
14. Смешан стари Шерпенко	109
15. Шерпенко је отишао у погрешну земљу!	116
16. Шта се десило у Љуљевитој земљи	123
17. Позив од Месецоглавог и Свилене	132

18. Земља узми-шта-желиш	140
19. Месецоглави је погрешио	149
20. У школи код мадам Грмеж.	157
21. Свиленин часовник је јако паметан.	166
22. Армија црвених гоблина	174
23. Ноћ пуна узбуђења	182
24. Изненађење за црвене гоблине.	190
25. Казна за црвене гоблине	198
26. Планови за Бетин рођендан.	206
27. Земља рођендана	213
28. Мало изгубљено острво	222
29. Безбедан повратак кући – и довиђења свима!	230
<i>О ауџору</i>	239

КАКО СУ НАШЛИ ЧАРОБНУ ШУМУ

Било једном троје деце: звали су се Џо, Бет и Френи. Цео живот су провели у граду, али сада је њихов тата добио посао на селу, па је требало да се преселе тамо што је пре могуће.

„Баш ће бити забавно на селу!“, рекао је Џо. „Научићу све о животињама и птицама!“

„А ја ћу моћи да берем цвеће до миле воље“, додала је Бет.

„А ја ћу имати своју башту“, казала је Френи.

Кад је дошао дан селидбе, сва деца су се радовала. Пред кућу је дошао мали комби и двојица радника помогли су њиховим родитељима да све потрпају унутра. Кад је био пун, комби се одвезао, а деца су

обукла капуте и ставила капе да пођу са мамом на железничку станицу, да седну у воз.

„Крећемо!“, узвикнуо је Џо.

„На село, на село!“, певала је Бет.

„Можда ћемо тамо видети виле!“, рекла је Френи.

Воз је пуфкао, зазвиждао и кренуо са станице. Деца су прибила лица на прозор и гледала како крај њих јуре мусаве куће и димњаци. Како им је додијао град! Биће дивно да се нађу на чистом ваздуху у селу, са цвећем на све стране, и птицама које певају у живицама!

„Можда ћемо доживети разне авантуре на селу“, рекао је Џо. „Тамо има потока и брда, великих ливада и мрачних шума. О, биће дивно!“

„Нећете имати ништа више авантура на селу него у граду“, казао им је тата. „Чак мислим да ће вам бити прилично досадно.“

Али није био у праву. Какве су све дивоте чекале ово троје деце!

Коначно су стигли на малу станицу где је требало да изађу. Сањиви носач ставио је њихове две торбе на колица и рекао да ће их донети касније. Они су

заједно пошли кривудавим сеоским путем, гласно причајући.

„Питам се да ли имамо башту“, рекла је Френи.

Пре него што су стигли до нове куће, уморили су се и више нису имали снаге да причају. Кућица је била пуних осам километара од станице, а њихов отац није могао да плати никакав превоз, и пут им се учинио веома дугачак. Није било аутобуса да их повезе, па су деца уморно вукла ноге, желећи једино чашу топлог млека и удобан кревет.

Коначно су стигли – и знате шта, вредело је толиког ходања. Јер кућица је била дивна. Са зидова су висиле руже – црвене, и беле, и ружичасте – и орлови нокти свуда око улазних врата. Стварно прекрасно!

Пред вратима је чекао комби, а двојица радника су већ уносила намештај у кућу. Тата им је помогао, док је мама отишла да заложи шпорет у кухињи и спреми им нешто топло да попију.

Били су толико уморни да нису могли ништа друго сем да попију топло млеко, поједу мало тоста и сруше се у тек донете кревете. Џо је погледао кроз прозор, али је био сувише сањив да ишта примети. Следећег минута две девојчице су већ спавале у својој малој соби, а одмах потом заспао је и Џо у својој још мањој соби.

Ала је било дивно пробудити се ујутро и видети сунцем обасјан непознат прозор! Џо, Бет и Френи су се зачас обукли. Изашли су у малу башту, па су трчали кроз траву која је високо израсла и мирисали су руже којих је било на све стране.

Мама им је скувала јаја, па су истог часа навалили на доручак.

„Баш је дивно на селу!“, изјавио је Џо, гледајући кроз прозор ка далеким брдима.

„Можемо да гајимо поврће у башти“, рекла је Бет.

„И да шетамо на све стране“, додала је Френи.

Тог дана сви су помагали да се мала кућа наме-сти и уреди. Тата је сутра отишао на посао. Мама се надала да ће наћи неког коме је потребно пеглање веша, и тако зарадити довољно да купи неколико кокошака. То би било стварно дивно!

„Ја ћу свако јутро и вече сакупљати јаја“, рекла је Френи сва срећна.

„Хајдемо напоље да видимо шта има око куће“, предложио је Џо. „Можеш ли без нас један сат, мама?“

„Да, слободно идите“, рекла је мама. И тако су деца изашла кроз малу белу улазну капију па на сеоски пут.

Истраживали су на све стране. Трчали су по ливади на којој је цветала ружичаста детелина пуна

пчела. Гацали су у малом смеђем потоку који је журборио по сунцу и под врбама.

А онда су одједном стигли до шуме. Није била далеко од њихове куће. Изгледала је као сасвим обична шума, осим што је дрвеће било тамније зелено него обично. Узани јарак је одвајао шуму од путељка зараслог у коров.

„Шума!“, одушевила се Бет. „Моћи ћемо да долазимо на пикнике!“

„Ово је прилично тајанствена шума“, замишљено је рекао Џо. „Зар ти се не чини, Бет?“

„Па, дрвеће је прилично дебело, али изгледа отприлике исто као свако друго“, сматрала је Бет.

„Не баш“, јавила се Френи. „Лишће другачије шушти. Слушајте!“

Ослушнули су – и Френи је имала право. Листови на дрвећу у шуми нису шуштали онако као листови на другом дрвећу.

„Скоро као да причају међу собом“, рекла је Бет. „Шапућу тајне – праве тајне, које ми не разумемо.“

„То је чаробна шума!“, рекла је одједном Френи.

Нико није одговорио. Сви су стајали и слушали. „Шапша-шапша-шапша-шапша-шапша!“, говорило је дрвеће у шуми, и нагињало се једно према другом врло пријатељски.

„Можда овде има вилинског народа“, рекла је Бет. „Да прескочимо јарак и уђемо у шуму?“

„Не“, рекао је Џо. „Хајде прво да упознамо околину пре него што зађемо у тако велику шуму.“

„Џо! Бет! Френи!“, зачули су маму како их дозива из куће, која је била сасвим близу. „Ручак! Време је за ручак!“

Деца су сместа огладнела. Заборавили су чудну шуму и потрчали својој новој кући. Мама им је спремила свеж хлеб са џемом од јагода, и заједно су појели целу векну.

Тата је стигао баш кад су завршили. Обавио је куповину у селу, пет километара одатле, и био је уморан и гладан.

„Све смо истражили, тата!“, рекла је Бет, сипајући му чај у велику шољу.

„Нашли смо дивну шуму“, причао је Џо. „Дрвеће у њој као да разговара међу собом, тата.“

„То мора да је шума о којој сам слушао у селу“, рекао је тата. „Има чудно име, децо.“

„Како се зове?“, упитао је Џо.

„Зове се Зачарана шума“, рекао је тата. „Људи не улазе у њу осим ако баш морају. Чудно је да у данашње време слушам такве ствари, и верујем да заправо у шуми нема ничег нарочитог. Само пазите да не уђете сувише дубоко у њу, да се не изгубите.“

Деца су се узбуђено погледала. Зачарана шума! Какво дивно име!

Свако дете је у себи помислило исто: *Ићи ћу да истражујем Зачарану шуму кад јој моју!*

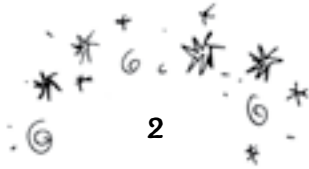
Кад су завршили ручак, тата их је послао у запуштену башту. Џо је морао да чупа бодљикави чичак, а девојчице су плевиле неуредну леју за поврће. Весело су причали док су радили.

„Зачарана шума! Знали смо да има нешто чаробно у њој!“

„Сигурно сам погодила да има и вила!“, рекла је Френи.

„Мораћемо да је истражимо чим стигнемо!“, узвикнула је Бет. „Сазнаћемо шта то шапуће дрвеће! За неколико недеља знаћемо све тајне те шуме!“

То вече, пре спавања, све троје су стајали на прозору, гледајући напоље у мрачну, шапутаву шуму иза кућице. Шта ли ће све наћи у Зачараној шуми?

ПРВА ПОСЕТА ШУМИ

Деца нису стигла да оду у Зачарану шуму све до следеће недеље, јер су морали да помажу мами и тати. Требало је уредити башту, распаковати и ставити на место одећу и кухињске ствари, а било је и много посла око спремања и чишћења.

Џо је понекад био слободан и излазио је из куће сам. Покаткад су девојчице ишле у шетњу, али је Џо баш тад имао посла. Нико није желео да оде у шуму без осталих, па су морали да чекају. А онда, коначно, дошао је и тај дан.

„Данас можете да ручате ван куће“, рекла је мама. „Вредно сте радили сви, и заслужили сте пикник. Направићу вам сендвиче, а можете понети и млеко.“

„Идемо у шуму!“, шапнула је Бет осталима, па су узбуђено, док су им срца лупала, помогли мами да спакује храну за пикник у велику корпу.

Пошли су. На крају баште иза куће налазила се мала капија. Одатле се излазило на путељак зарастао у коров, који води према шуми. Отворили су капију и изашли на путељак. Видели су шуму и дрвеће, и чули како дрвеће говори: „Шапша-шапша-шапша-шапша-шапша!“

„Тачно осећам да нас чека авантура“, рекао је Џо. „Хајдемо! Преко јарка – па у Зачарану шуму!“

Једно по једно прескочили су преко узаног јарка. Застали су под дрвећем и осврнули су се. Ту и тамо на земљи виделе су се пеге сунчеве светлости, али их није било много јер је дрвеће густо расло. Све је било полумрачно и зелено, а негде у близини нека птица је певала необичну кратку песму, изнова и изнова.

„Стварно је чаробно!“, узвикнула је Френи. „Осећам магију ту негде, а ти, Бет? А ти, Џо?“

„Да“, рекли су остали, а очи су им блистале од узбуђења. „Хајдемо!“

Пошли су малом зеленом стазом коју као да су направили зечеви, толико је била узана.

„Нећемо отићи јако далеко“, говорио је Џо. „Боље да сачекамо да мало боље упознамо стазе пре него што зађемо дубоко у шуму. Потражите место где ћемо сести да поједемо сендвиче.“

„Дивље јагоде!“, узвикнула је Бет, па је клекнула и разгрнула нежно лишће, показујући осталима зреле црвене јагоде под њим.

„Хајде да уберемо мало, па да их додамо пикнику“, рекла је Френи. Дали су се на посао и ускоро су имали довољно за леп оброк.

„Идемо да седнемо под онај стари храст тамо“, рекао је Џо. „Све је обрасло меком маховином. Биће као да седимо на зеленом плишаном јастуку.“

Поседали су и отворили сендвиче. Ускоро су весело јели, слушајући тамнозелено лишће у крошњи како понавља: „Шапша-шапша“.

И баш док су седели и јели, угледали су нешто веома необично. Френи је прва приметила.

Мало даље налазио се мали пропланак са меком травом. Док је Френи гледала, приметила је да се у трави појављују џомбе. Изненађено је гледала. Џомбе су постајале све веће. Земља се подигла и раздвојила на шест места.

„Гледајте!“, рекла је Френи тихо, показујући траву.
„Шта се тамо дешава?“

Све троје су се ђутке загледали. Онда су схватили шта је то. Шест великих печурака управо су ницале из тла, пробијајући се напоље и растући све више!

„Никад то нисам видео“, задивљено је рекао Џо.

„Пссст!“, прекинула га је Бет. „Ни гласа. Чујем неке кораке.“

Сви су ослушнули. И стварно, чули су кораке малих ногу и пискаве гласиће.

„Сакријте се иза жбуна – брзо“, рекла је одједном Бет. „Ко год да долази уплашиће се кад нас види. Овде се дешава нека чаролија и желимо да је видимо!“

Брзо су се завукли иза густог жбуња, а сетили су се да понесу и корпу. Таман на време, јер кад се Бет наместила и раздвојила лишће да провири, појавила се група човечуљака са дугачким брадама, које су допирале скоро до земље!

„Патуљци!“, шапнуо је Џо.

Патуљци су пошли ка печуркама и сели на њих. Одржавали су састанак. Један је имао врећу коју је спустио иза своје печурке. Деца нису чула шта

говоре, али су чула жамор гласова и разабрала можда једну или две речи.

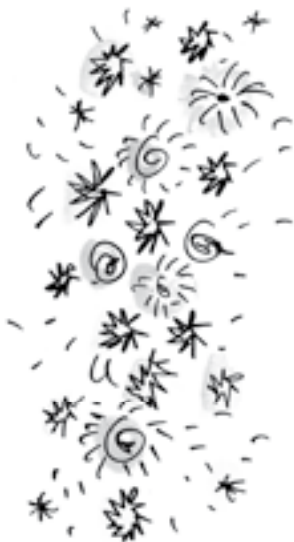
Одједном је Џо мунуо лактом Бет и Френи. Видео је још нешто. Виделе су и девојчице. Ружно створење налик на баучка тихо се шуњало иза печурака са човечуљцима. Патуљци га нису приметили.

„Хоће да зграби врећу!“, шапнуо је Џо. И тако је и било! Баучак је пружио дугачку руку. Мршавим прстима је шчепао врећу и почео да је вуче ка себи.

Џо је скочио. Неће дозволити да неко буде опљачкан а да ништа не каже! Повикао је из свег гласа: „Пазите, лопов! Хеј, гледајте тог баучка иза себе!“

Сви патуљци су уплашено устали. Баучак је скочио на ноге и одјурio са врећом – патуљци су ужаснуто гледали за њим, али га ниједан није појурio. Лопов је трчао право ка жбуну где су се крила деца. Није знао да су они тамо.

Џо је, брзо попут муње, пружио ногу и подметнуо је баучку бегунцу. Овај је пао, трас! Врећа му је испала из руку, а Бет ју је зграбила и добацила

запрепашћеним патуљцима, који су још увек стајали крај печурака. Џо је покушао да шчепа баучка – али овај је већ устао и одјурио.

Деца су потрчала за њим. Трчали су између дрвећа, кривудајући тамо и овамо – и на крају су видели баучка како скаче на најнижу грану огромног дрвета и пење се у крошњу. Деца су се зауставила под дрветом, задихана.

„Сад га имамо!“, рекао је Џо. „Не може да сиђе јер ћемо га ухватити!“

„Ево, долазе патуљци“, рекла је Бет, бришући зној са чела. Брадати човечуљици су дотрчали и наклонили се.

„Веома сте љубазни“, рекао је највиши. „Хвала што сте нам спасли врећу. У њој нам стоје важни папири.“